

at Skatten derfor kommer til at ramme de Steder, hvor den mobile Formue ligger, er en Selvfølge. Men de to Ting kunne ikke stilles op mod hinanden, thi Stattereformer med en Indtægts- og Formueskat er baseret paa et almindeligt Retserdighedsbelysning, som alle Statteborgere ere underkastede, hvad enten de bo i den ene eller den anden Kommune. Det ærede Medlem for Kjøbenhavns 4de Valgkreds (Scharling) ønskede, at man skulde blive staaende ved en Omfordeling af Skatterne inden for Kommunens egne Grænser, og altsaa ikke komme til en Fordeling mellem de enkelte Kommuner indbyrdes, idet han navnlig udtalte sin Frygt for, at man ved en Omdeling, som den her foreslaaede, vilde komme til det Resultat, at en Del — jeg gentager udtrykelig en Del — Borgere i Kjøbenhavn og til Dels ogsaa i Kjøbstæderne vilde komme til at betale mere i Skat end nu. Ved en saadan Omlægning af de kommunale Skatter inden for de enkelte Kommuners Grænser, vil der imidlertid kun opnaas overmaade lidt. Det, der har været ført Klager over fra alle Sider, og som forekommer det mig, har været erkendt fra alle Sider, er jo netop det, at den faste Grundejendom og navnlig Hartkornet er for haardt belastet, medens paa den anden Side den mobile Formue er fuldstændig fri. Det er den Opgave, der er stillet, og af denne Opgave vil man jo ikke komme til at løse saa meget som en Haarsbred, dersom man indskrænker sig til, hvad det ærede Medlem for Kjøbenhavns 4de Valgkreds anbefalede, at foretage en saadan Udligning inden for den enkelte Kommunes egne Grænser og lade en Del af Hartkornsskatten lignedes paa Indkomst og Formue inden for Kommunen selv. Saa var det ærede Medlem saa venlig at sige, at disse mere begunstigede Kredse i vort Samfund, Kjøbenhavn og Kjøbstæderne, vilde være villige til at bringe et Offer i Form af en Gave til Landkredsen, naar de blot kunde være sikre paa, at det ogsaa blev erkendt som en saadan, og naar det maatte være bitterligt for alle, at Kjøbstæderne og Kjøbenhavn skænke visse Samfundsklasser, Landkommunerne, en vis Gave, bringe dem et vist Offer; da det ærede Medlem havde udtalt denne Bemærkning, traf han dog atter i Land bagefter, og sagde: nej, det ville vi dog heller ikke. Det minder mig om Historien om en Fru, der sagde til sin Tjenestepige: dersom jeg var rig, vilde jeg give dig en dejlig ny Skole, hvorover Pigen blev saa inderlig taknemmelig. Saa taknemmelig er Landbruget nu en Gang ikke. Vi kunne ikke nøjes med en Gave — en Gave, som man ikke en Gang giver os. Kernen i det er jo,

at der ikke her kan eller bør være Spørgsmaal om noget som helst Offer eller Gave. Saa ærefætre tror jeg ogsaa, Hartkornets Repræsentanter ere, at de paa ingen Maade ere villige til at modtage en saadan. Naar vi i 1894—95 — eller var det 1893—94 — benyttede den Vej at foretage en Fordeling af Statsmidlerne mellem Kommunerne til Lettelse af de kommunale Byrder, var det ogsaa hele Tiden kun under Forudsætning af, at det var en midlertidig Foranstaltning, indtil man naaede til en Reform, som virkelig kunde være varig, og fik indført varige Tilstande, hvad enten det nu var paa den ene eller paa den anden Maade. Men selv i denne Form var der ikke Spørgsmaal om, at der ydedes noget Offer eller nogen Gave, tværtimod — som det ærede Medlem ogsaa en Gang gjorde opmærksom paa — man var saa overmaade nøjeregnende med, at den enkelte Klasse, den enkelte Kommune, ikke fik noget som helst frem for den anden, at, da man det ene Aar fandt, at der var begaaet en lille Fejl paa et eller andet Punkt, blev dette det næste Aar ændret, og denne Ulighed udlignet. Det, der altsaa kræves, er ikke noget Offer, det er slet og ret en Afhjælpning af Fortidens Uret, en Uret, der stammer fra den Periode i vort Land, da man gik ud fra, at der ikke var andre egentlige Stattegenstande eller Stattefilber end den faste Ejendom. Det var jo den herstkende Betragtning fra det forrige Aarhundrede, som stammede fra de fystokratistiske Anskuelser, og som man nu er kommen bort fra. Man har set, hvor urimeligt det er, og hele Nutidsudviklingen har ført os bort derfra i meget høj Grad. Hele Udviklingen gaar tværtimod nu ud paa, at den største Statteevne mere og mere kommer til at ligge hos den mobile Formue, og ikke hos den faste. Men som sagt, det, jeg egentlig begærede Ordet for, var for at udtale mig noget nærmere om Forholdet mellem den foreliggende Skat, Indtægts- og Formueskatten til Staten, og den kommunale Bestatning. Jeg var ganske vist opmærksom paa, at det ærede Medlem for Ringbøbing (S. C. Christensen), som aabnede denne Forhandling, kom med en lille Antydning i Retning af, at Gennemførelsen af denne Skat til Staten kunde komme til at faa Tilbagevirkning paa hele den kommunale Bestatning. Jeg kom første Gang, jeg havde Ordet, med Flid ikke ind derpaa, fordi jeg tror, det er et overmaade vanskeligt Thema at rejse, og vistnok et Spørgsmaal, som i sig kan komme til at indeholde en ikke usarlig Gift, ogsaa for det foreliggende Forslag om en Indkomst- og Formueskat til Staten, men siden er det